

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Tomasz Artymiuk

SSN Andrzej Stępka

w sprawie **J. D.**

skazanego wyrokiem łącznym

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron,

w dniu 21 lutego 2024 r.

zażalenia skazanego na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 19 grudnia 2023 r., sygn. akt V KO 110/23,

o odmowie przyjęcia osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania

zakończzonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi

z dnia 7 czerwca 2022 r., sygn. akt II AKa 70/22

zmieniającym wyrok łączny Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 29 listopada 2021 r., IV K 197/20

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

[J.J.]

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Łodzi, wyrokiem z 7 czerwca 2022 r., po rozpoznaniu apelacji obrońcy, zmienił wyrok łączny Sądu Okręgowego w Łodzi z 29 listopada 2021 r., w ten sposób, że obniżył dwie z trzech wymierzonych skazanemu kar

łącznych, w pozostałym zakresie utrzymując wyrok łączny w mocy. W sprawie nie została wywiedziona kasacja.

Na obecnym etapie postępowania skazany złożył zażalenie na postanowienie Sądu Najwyższego z 19 grudnia 2023 r., mocą którego w trybie z art. 545 § 3 k.p.k. odmówiono przyjęcia jego osobistego wniosku o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi, wobec jego oczywistej bezzasadności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesione zażalenie jest bezzasadne i to w stopniu oczywistym.

Skarżący w najmniejszym stopniu nie uwiarygodnił tezy o istnieniu okoliczności o charakterze *propter nova*. Polemika z zaskarżonym orzeczeniem Sądu Najwyższego sprowadzała się do twierdzenia, że w jego sprawie aktualizuje się konieczność wznowienia postępowania, ponieważ Sąd orzekający powinien był zastosować instytucję ciągu przestępstw. Wobec tego, że skazany nie do końca rozumie swoją sytuację procesową, to choć nie jest to rola Sądu Najwyższego w niniejszym postępowaniu, toczącym się w trybie z art. 545 § 3 zd. drugie k.p.k., wypada zwięźle wyjaśnić, że w sprawie mamy do czynienia wyłącznie z realnym zbiegiem przestępstw, bez ciągu z art. 91 k.k. W przypadku realnego zbiegu przestępstw chodzi o wielość jednorodnych czy różnorodnych czynów przestępnych popełnionych przed terminem, którym jest wydanie wyroku w pierwszej instancji za jedno ze zbiegających się przestępstw. Drobiazgowa analiza akt potwierdziła prawidłowość wniosków Sądu Okręgowego w Łodzi, który w wyroku łącznym zawiązał trzy grupy skazań według czasu popełnienia przestępstw: pierwsza - popełnione przed 8 czerwca 1998 r., w sprawach IV KK 307/97 i II K 263/20 (4g); druga – popełnione przed 25 października 2000 r., w sprawach II K 397/02 (3b), II K 122/02 (3c), II K 287/00 (3e), i II K 253/20 (3f); i trzecia - popełnione przed 10 maja 2022 r., w sprawach II K 143/02, VII K 1240/07 i II k 263/20 (4h,i,j).

Konsekwencją zbiegu przestępstw, poza przyjęciem kary łącznej, może być przyjęcie ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. Ten ostatni przepis wymaga jednak, aby sprawca popełnił przestępstwa w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób oraz wyczerpał każdym z tych przestępstw znamiona tego samego przepisu, co

istotnie różni się od szerokich granic zbiegu przestępstw z art. 85 k.k. W przedmiotowej sprawie nie było warunków do zastosowania instytucji z art. 91 k.k., co potwierdziła analiza połączonych wyroków skazujących. Na koniec, odnosząc się do treści zażalenia, przypomnieć należy wnioskodawcy, że wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z 29 listopada 2021 r. (zmieniony wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 7 czerwca 2022 r.) poprzedzało postanowienie Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 27 maja 2021 r. (II AKz 315/21), mocą którego uchylono zaskarżone postanowienie Sądu Okręgowego w Łodzi z 23 marca 2021 r. (IV K 197/20). W wyniku ówczesnej kontroli odwoławczej zainicjowanej przez skazanego, Sąd *ad quem* wskazał Sądowi orzekającemu wyrok łączny w niniejszej sprawie podkreślając, że – lapidarnie rzecz ujmując - musi on ustalić przez pryzmat art. 4 § 1 k.k., czy do wszystkich spraw J. D. zastosowanie będą miały przepisy o karze łącznej obowiązujące aktualnie. Treść orzeczenia Sądu Okręgowego w Łodzi z 29 listopada 2021 r. potwierdza, że poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w tym zakresie. Definitywnie zamykając kwestię oczywistej bezzasadności wniosku J.D. zauważyć trzeba, że żadna z okoliczności podniesionych w nim nie miała charakteru nowego faktu lub dowodu, a nie została podniesiona w zwykłym środku zaskarżenia. Oznacza to, że skazany potraktował postępowanie wznowieniowe, jako kolejną instancję odwoławczą od niezadowolającego go orzeczenia.

Wobec powyższego, zaskarżonym postanowieniem prawidłowo orzeczono o odmowie przyjęcia wniosku i zaniechano wezwania skazanego do uzupełnienia braków formalnych, ponieważ w perspektywie nie rysowała się możliwość, aby wniosek, po dopełnieniu wymogów z art. 545 § 2 k.p.k., mógł spowodować wzruszenie wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi. Z całą mocą należy podkreślić, że skarżący nie przedstawił w zażaleniu jakichkolwiek przesłanek podważających ustalenie Sądu Najwyższego z 19 grudnia 2023 r. o braku podstaw do wznowienia postępowania.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy, na posiedzeniu wyznaczonym w trybie z art. 545 § 3 zd. drugie k.p.k., orzekł jak w dyspozytywnej części postanowienia.

[a!]

[J.J.]